

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **S. D.**, Brno, zastoupen JUDr. Jaroslavem Kopou, advokátem se sídlem Táborského nábřeží 3, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2016, čj. MV-72887-5/SO/sen-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 4. 1. 2017, čj. 62 A 190/2016 – 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a kasační stížnost

[1] Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 12. 2. 2016, čj. OAM-14856-24/PP-2015, zamítlo žalobcovu žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. Žalovaná v záhlaví popsaným rozhodnutím změnila výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že jej doplnila o informaci, že žalobcova žádost byla zamítnuta *pro nesplnění podmínky uvedené v § 87b odst. 1 ve spojení s § 15a zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 17. 12. 2015, neboť není rodinným příslušníkem občana Evropské unie*. Žalobce proti tomuto rozhodnutí žalované brojil žalobou u Krajského soudu v Brně.

[2] Krajský soud vyzval žalobce usnesením ze dne 16. 11. 2016, čj. 62 A 190/2016 – 16, aby ve lhůtě 7 dnů od doručení tohoto usnesení zaplatil soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč. V záhlaví popsaným usnesením pak krajský soud řízení o žalobě zastavil. Konstatoval,

že usnesení ze dne 16. 11. 2016 nebylo možno žalobci doručit do jeho domovní schránky, o čemž mu bylo v místě doručení zanecháno oznámení, a usnesení bylo žalobci doručeno vyvěšením na úřední desce v souladu s § 50 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), dne 5. 12. 2016. Lhůta k zaplacení poplatku marně uplynula dne 12. 12. 2016. Krajský soud proto řízení o žalobě podle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) zastavil.

[3] Proti usnesení o zastavení řízení o žalobě brojí žalobce (stěžovatel) včas podanou kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že nebyly dány důvody pro zastavení řízení, neboť mu usnesení s výzvou k uhrazení soudního poplatku nebylo doručeno. Předpokladem pro aplikaci § 50 odst. 2 o. s. ř. je nemožnost doručení písemnosti jejím vhozením do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky. Ve stěžovatelově případě však tento předpoklad naplněn nebyl. Stěžovateli totiž v rozhodném období nebyla žádná listovní zásilka ze soudu doručena na adresu jeho pobytu (J. B.). Stěžovatel má k prokázání svého tvrzení k dispozici potvrzení z příslušné pošty, dle kterého „od 1. 11. 2016 do 11. 1. 2017 na naší poště Brno 43 nebyla uložena žádná doporučená pošta pro pana D. S.“

[4] Stěžovatel přitom bydlí na výše uvedené adrese a má zde poštovní schránku označenou svým jménem. Kromě toho má stěžovatel s poštou v místě svého bydliště uzavřenou smlouvu o službě „odnos zásilek“ a veškerá pošta je mu tak uschovávána na této poště. Není mu proto známo, z jakého důvodu mu nebylo možné usnesení soudu s výzvou k zaplacení soudního poplatku do jeho domovní schránky doručit. Tento důvod nespécifikuje ani napadené usnesení krajského soudu. Usnesení krajského soudu obsahující výzvu k zaplacení soudního poplatku tedy nebylo stěžovateli řádně doručeno. Stěžovatel neměl možnost seznámit se s jeho obsahem a soudní poplatek ve stanovené lhůtě uhradit. I přesto, že usnesení bylo posléze vyvěšeno na úřední desce soudu, stěžovatel má za to, že jej nelze považovat za doručené, neboť k postupu podle § 50 odst. 2 nebyly dány podmínky. Stěžovatel proto navrhuje zrušení usnesení krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná.

[6] Před vlastním posouzením důvodnosti kasační stížnosti považuje Nejvyšší správní soud za vhodné nejprve stručně zrekapitulovat průběh doručování krajským soudem a související skutková zjištění patrná ze spisu krajského soudu. Stěžovateli bylo usnesení ze dne 16. 11. 2016 vyzývající k úhradě soudního poplatku za žalobu (čl. 16) a poučení o složení senátu a o možnosti namítat podjatost (čl. 17) doručováno v obálce typu III. prostřednictvím provozovatele poštovních služeb (Česká pošta, s. p.) na adresu J., B. Obálka s usnesením a poučením byla následně vrácena zpět krajskému soudu. Z obálky byla oddělena část „Oznámení a poučení“ a na její zadní straně je uvedeno, že zásilku nebylo možné vhodit do schránky, neboť adresát nemá domovní schránku. Zásilku proto Česká pošta vrátila dne 21. 11. 2016 krajskému soudu, kterému byla doručena následujícího dne. Krajský soud poté (23. 11. 2016) vyvěsil po dobu 30 dnů na úřední desce oznámení podle § 50 odst. 2 o. s. ř. a usnesení vyzývající k zaplacení soudního poplatku považoval za doručené fikcí desátým dnem po jeho vyvěšení (pondělí 5. 12. 2016). Dne 4. 1. 2017 vydal krajský soud napadené usnesení o zastavení řízení.

pokračování

[7] Při doručování písemností ve správním soudnictví se použijí obdobně pravidla pro doručování podle o. s. ř. (§ 42 odst. 5 s. ř. s.). K doručení předmětného usnesení použil krajský soud způsob vymezený v § 50 o. s. ř., který je určen pro doručování tzv. jiných písemností, tj. těch, které se nedoručují do vlastních rukou. Do vlastních rukou jsou dle ustanovení § 49 odst. 1 o. s. ř. doručovány písemnosti, u nichž tak stanoví zákon nebo nařídí-li tak soud. Vzhledem k tomu, že zákon u usnesení vyzývajícího k zaplacení soudního poplatku nevyžaduje, aby bylo doručováno do vlastních rukou, a soud tento způsob doručení nenařídil, proti volbě způsobu doručení podle § 50 o. s. ř. (s využitím obálky typu III.) nelze nic namítat. Pro tento způsob doručení platí (§ 50 odst. 2 o. s. ř.), že pokud doručující orgán nezastihl adresáta písemnosti a písemnost nelze doručit vhozením do schránky, *doručující orgán písemnost vrátí odesílajícímu soudu a v místě doručení o této skutečnosti zanechá písemné oznámení. Odesílající soud doručí písemnost vyvěšením na úřední desce soudu; písemnost se považuje za doručenou desátým dnem po vyvěšení. Stejně se postupuje, nelze-li v místě doručení zanechat oznámení; § 49 odst. 7 se použije obdobně.*

[8] Nejvyšší správní soud dále doplňuje, že doklad o doručení písemnosti soudu (tzv. doručěnka) má povahu veřejné listiny (§ 50f odst. 3 o. s. ř.). Za předpokladu, že je řádně vyplněna, je veřejnou listinou potvrzující pravdivost toho, co je v ní osvědčeno, není-li prokázán opak. K tomu, aby mohla být vyvrácena správnost údajů o doručení zde obsažených, musí stěžovatel především tvrdit a prokázat skutečnosti vedoucí k závěru, že údaje na doručence nejsou pravdivé. Nepochybně tedy lze připustit možnost vyvrátit správnost veřejné listiny-doručenky, zároveň však platí, že důkazní břemeno nese ten, kdo správnost veřejné listiny popírá. Zpochybňuje-li tedy účastník řízení správnost údajů uvedených na doručence (namítá, že stanovený postup doručování nebyl dodržen), je povinen o tom soudu předložit důkazy a tímto způsobem své tvrzení prokázat (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2005, č. j. 4 As 17/2005 – 53).

[9] S ohledem na výše popsaná východiska je nedůvodná kasační námitka, podle níž z usnesení krajského soudu neplyne, jaká konkrétní překážka bránila vhození zásilky do stěžovatelovy schránky. Krajský soud vycházel z prohlášení doručujícího orgánu na zadní straně obálky obsahující písemnost, že stěžovatel nemá domovní schránku. Proto krajský soud uzavřel, že byly dány důvody pro postup podle § 50 odst. 2 o. s. ř. Toto ustanovení neváže doručování vyvěšením na úřední desce soudu na zkoumání konkrétních překážek, pro které nelze doručovanou písemnost vhodit do schránky. Pro naplnění hypotézy tohoto ustanovení postačuje prohlášení doručujícího orgánu, že adresát nemá domovní schránku – v takovém případě je totiž zjevné, že písemnost nelze doručit vhozením do schránky. S ohledem na shora uvedená zákonná a judikатурní východiska nemůže postup krajského soudu zpochybnit ani stěžovatelovo tvrzení, že na doručovací adrese má poštovní schránku označenou svým jménem. Toto tvrzení totiž stěžovatel nijak neprokazuje (k prokázání svého tvrzení nepředložil žádné důkazy) a je proto nutno vycházet z prohlášení doručujícího orgánu uvedeného na zadní straně obálky obsahující vrácenou písemnost, které je součástí doručěnky [srov. § 50g odst. 1 písm. e) o. s. ř.].

[10] Bezpředmětné je stěžovatelovo tvrzení, že podle potvrzení z pošty Brno 43 mu v období od 1. 11. 2016 do 11. 1. 2017 nebyla na této poště uložena žádná doporučená pošta. Jak již bylo výše uvedeno, usnesení vyzývající k zaplacení soudního poplatku soud stěžovateli zaslal podle § 50 o. s. ř. jako tzv. jinou písemnost, tj. nikoli do vlastních rukou, přičemž v případě, že adresát při doručování takové písemnosti není zastihnut, písemnost se vhodí do schránky (případně vrátí odesílajícímu soudu). Za žádných okolností však při doručování nikoli do vlastních rukou není písemnost při nezastižení adresáta uložena v provozovně provozovatele poštovních služeb [jak je tomu v případě doručování do vlastních rukou; srov. § 49 odst. 2 a odst. 3 písm. a) o. s. ř.]. Proto posouzení skutečnosti, zda měl stěžovatel na uvedené poště ve zmíněném období uloženu zásilku, či nikoli, není pro souzenou věc nijak rozhodující.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti zmiňuje též skutečnost, že má s provozovatelem poštovních služeb uzavřenou smlouvu o službě „odnos zásilek“. K tomu je v první řadě třeba poznamenat, že toto své tvrzení soudu nijak neprokázal. I kdyby tak ovšem učinil, skutečnost, že stěžovatel využívá služby „odnáška poštovních zásilek“ (srov. § 21 vyhlášky č. 464/2012 Sb., o stanovení specifikace jednotlivých základních služeb a základních kvalitativních požadavků na jejich poskytování), nemá vliv na posouzení možnosti vhodit doručovanou písemnost do adresátovy schránky. Na základě žádosti o odnášku poštovních zásilek pošta zajišťuje, aby druhy poštovních zásilek označené adresátem ve formuláři žádosti byly ukládány na dohodnuté poště bez pokusu o dodání v místě určeném v poštovní adrese s tím, že si je bude sám z pošty odnášet (srov. usnesení NSS ze dne 11. 11. 2015, čj. 3 As 101/2015 - 65). To ovšem neplatí v případě, kdy při doručování zásilky, jejíž převzetí příjemce potvrzuje a není určena do vlastních rukou, odesílatel použije zvláštní obálku s dodejkou, která má zelený pruh (čl. 25 odst. 14 Poštovních podmínek České pošty, s. p. - základní poštovní služby). I kdyby tedy stěžovatel prokázal, že má s Českou poštou uzavřenou smlouvu o službě „odnáška poštovních zásilek“ a u vybraných druhů zásilek adresovaných stěžovateli by se tak provozovatel poštovních služeb nepokoušel dodat je do stěžovatelovy domovní schránky, ale ukládal by je u dohodnuté pošty, nemohl by takto postupovat v případě písemnosti odesílané soudem v obálce typu III. (se zeleným pruhem). Ani tento argument tedy nemohl zpochybnit postup krajského soudu při doručování dotčeného usnesení.

[12] Ze shora uvedeného vyplývá, že krajský soud při doručování usnesení vyzývajícího k zaplacení soudního poplatku nepochybil. Pokud pak v jím stanovené lhůtě stěžovatel soudní poplatek nezaplatil a nepožádal ani o osvobození od soudního poplatku, byly naplněny všechny zákonné předpoklady pro zastavení řízení (§ 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

III. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že stěžovatelovy námitky nejsou důvodné, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

[14] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu